

[Socialministeren]

Jeg er ked af, at jeg bliver nødsaget til at skuffe hr. Askjær Jørgensen, for jeg er naturligvis ikke i stand til i dag at sige noget som helst konkret om, hvornår man kan foretage en egentlig forøgelse af folkepensionen som helhed. Det er sådan set også fremgået af min ældrepolitiske redegørelse. Men jeg vil meget gerne gå ind i den problemstilling, som fremskridtspartiet her rejser, og komme med nogle svar på, hvordan vi i regeringen bedømmer situationen.

Vi har jo – det har også præget debatten her i dag – fra regeringens side lagt op til drøftelse af tre hovedområder, nemlig de ældres livsvilkår, de ældres forhold til arbejdsmarkedet, boligforholdene og pensionisternes økonomi.

Forespørgeren har i sin begrundelse for forespørgslen alene hæftet sig ved økonomien. Selvfølgelig er det et spørgsmål, som er centralt. Det er den diskussion, som jeg for et øjeblik siden har haft med hr. Tinning. Selvfølgelig er økonomien central, men jeg tror også, det er vigtigt, at vi gør klart, at hvis vi inden for de stramme muligheder, vi har, alene satses på at forøge pensionerne i de kommende år, så får vi ikke midler til rådighed til at foretage det sporskifte i ældrepolitikken, som regeringen finder væsentligt, og som jeg også har indtryk af at en række ordførere her i dag finder væsentligt. Vi har mange specialproblemer, som trænger sig på med henblik på at finde en løsning, og gør vi alene det, at vi forøger pensionerne, så når vi ikke dette for mig overordnede mål.

Vi må også gøre os klart, at blot dette at give en lille forøgelse til samtlige pensionister på statsbudgettet vil være et meget stort beløb, uden at det i realiteten vil mærkes særlig meget af den enkelte pensionist.

Som det vil være forespørgeren bekendt, har regeringen stadig væk den klare holdning, at i en periode, hvor alle skal stramme, hvor alle i virkeligheden skal spare, ønsker vi at holde den ældre generation fri. Det er på den baggrund, vi har fastholdt den automatiske dyrtidsregulering for de ældre. Det er det eneste område, hvor man nu har denne regulering. Det er også på den baggrund, vi har fordoblet varmhjælpen. Det er vigtigt at sige, at vi faktisk har gjort noget, som har skabt særlig gunstige vilkår i en i øvrigt kritisk situation for den gruppe, som vi diskute-

rer i dag. På den baggrund skal mit svar om, at vi ikke uden videre kan forøge pensionerne, naturligvis også ses.

Vi kan naturligvis også diskutere boligstøtte og forbedring af den, men jeg tror, man må sige, at det også her er vigtigt, at vi får et bedre materiale i hænde. Her er tale om et samspil mellem boligministeriet og socialministeriet, og embedsmændene arbejder allerede på at se, hvad der er mulighed for at gøre på dette område.

Jeg skal også nævne, at regeringen i løbet af kort tid, som det også er fremgået af debatten for lidt siden, fremsætter et forslag til forbedring på hele førtidspensionsområdet. Her finder der altså også en økonomisk forbedring sted i en i øvrigt stram situation.

Det, som jeg i øvrigt vil lægge vægt på som de næste mål, er at løse nogle af de samspilsproblemer, som jeg finder i virkeligheden er umoralske. Som jeg har nævnt det tidligere, kan en pensionist have en ekstraindkomst på 10.000–15.000 kr. om året og få mindre ud af det end den, der overhovedet ingenting har. Det kan vi ikke leve med, og en løsning af det problem vil jeg i hvert fald i takt med de økonomiske muligheder prioritere højere end den generelle forøgelse af pensionen.

Min konklusion må altså være, at jeg ikke kan acceptere den påstand, som er indbygget i forespørgslen, nemlig at samfundet har sat den ældre generation i en uværdig situation. Det må vi afvise. Der skal imidlertid ikke herske tvivl om, at vi også i regeringen finder, at der kan gøres meget i fremtiden for at forbedre forholdene for pensionisterne, men at mulighederne er begrænsede, og at det derfor drejer sig om at opstille nogle måske mere langsigtede målsætninger, end vi normalt arbejder med. For det er jo ikke bare et spørgsmål om at sige: det kan ikke lade sig gøre næste år. Jeg tror, det vil være klogere af os, som jeg også har sagt det i ældrerede-gørelsen, at sige: hvad kan vi nå inden for de næste 10 år? Så må vi have mere beherskede mål i starten og efterhånden få mulighed for at få det til at accelerere.

Det er klart – og det bliver konklusionen – at i den givne situation vil der ikke være mulighed for en egentlig udvidelse af selve pensionen.